

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/39/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2518010271
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2518010271.9

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaných P. A., nar. XX.XX.XXXX a L. B., nar. X.X.XXXX pre pokračovací prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a), odsek 3 písmeno b) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona v časti dokonanej a v časti spáchaný v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 11.3.2019 sp. zn. 16T/79/2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.10.2019 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovaných P. A. a L. B. zamietajú.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Piešťany zo dňa 11. marca 2019, č. k. 16T/79/2018 - 828 boli obžalovaní P. A. a L. B. uznaní za vinných zo spáchania pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona v časti dokonanej a v časti spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 12.12.2017 v čase asi o 03:00 hodine v Trebaticiach, na ulici Piešťanskej číslo 535, po predchádzajúcej vzájomnej dohode spoločne preliezli 166 cm vysoké oplotenie areálu pneuservisov spoločnosti Peter Kollár - P+J TRANS SLOVAKIA, následne prešli k neuzamknutému plechovému skladu modrej farby, z ktorého odcudzili jeden kus štartéra k vozidlu Iveco Daily zn. Bosch číslo 0001 109 306, následne prešli k druhému plechovému skladu, na ktorom silou prekonali uzatvorenie a z tohto odcudzili osem kusov zliatinových diskov zn. Borbet a ďalšej nezistenej značky, pričom všetky odcudzené veci premiestnili a uložili vedľa vstupnej brány, potom nezisteným spôsobom vytvorili diery do drôteného oplotenia susedného pozemku o výške 171 cm, kde sa nachádza pneuservis spoločnosti Michal Vatrč MIDAGAS, kam vnikli s úmyslom odcudziť ďalšie nezistené veci, na odstavenom príviesnom vozíku odstránili plachtu, pričom následne boli na mieste vyrušení a následne aj zadržaní hliadkou polície, čím spôsobili spoločnosti poškodenej Peter Kollár - P+J TRANS SLOVAKIA, IČO: 32845201 so sídlom Štúrova ulica číslo 455/61, Trebatice škodu krádežou vo výške 227,16 eur a tohto konania sa dopustili napriek tomu, že obžalovaný P. A. bol trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 24T/8/2016 z 10. februára 2016, právoplatným 27. októbra 2016, uznaný za vinného z prečinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 212 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona, za čo bol odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia a obžalovaný L. B. bol rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 24T/45/2015 z 2. februára 2016, právoplatným 24. marca 2016, uznaný za vinného z prečinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 212 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona a iné a následne bol trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 0T/188/2016 z 26. augusta 2016, právoplatným 11. novembra 2016, uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 odsek 1, odsek 3 písmeno b) Trestného zákona a

iné, za čo bol odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok so zaradením na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Za to prvostupňový súd uložil obžalovanému P. A. podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), písm. n), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a obžalovanému L. B. podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), písm. n), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 3, § 49 ods. 2 Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 22 (dvadsaťdva) mesiacov, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že obaja obžalovaní na hlavnom pojednávaní konanom 9.1.2019 urobili vyhlásenie podľa § 257 odsek 1 písm. b) Trestného poriadku, že sú vinní zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe, modifikovaných pri jej prednese, právne kvalifikovaných ako pokračovací prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a), odsek 3 písmeno b) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona v časti dokonaný a v časti spáchaný v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona. V dôsledku tohto vyhlásenia prvostupňový súd v zmysle § 257 odsek 5 Trestného poriadku postupoval primerane podľa § 333 odsek 3 písmeno c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, teda položil obom sériu otázok, pričom na všetky položené otázky obžalovaní odpovedali súhlasne „Áno“. Následne bolo zisťované stanovisko prokurátora, ktorý navrhol vyhlásenie oboch obžalovaných prijať. Následne prvostupňový súd podľa § 257 odsek 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenia oboch obžalovaných, že sú vinní, nakoľko na podklade výsledkov dokazovania vykonaného v prípravnom konaní nemal žiadne pochybnosti o ich vine. Zároveň rozhodol podľa § 257 odsek 8 Trestného poriadku, že dokazovanie v rozsahu v akom obaja obžalovaní priznali spáchanie skutkov sa nevykoná a vykonajú sa dôkazy súvisiace s výrokom o treste, náhrade škody alebo ochranného opatrenia.

Vo vzťahu k výroku o treste prvostupňový súd uviedol, že pri určovaní druhu a výmery trestu v súlade s ustanovením § 34 odsek 4 Trestného zákona prihliadol na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osoby páchatelov, ich pomery a možnosti ich nápravy.

U oboch obžalovaných prvostupňový súd zistil dve poľahčujúce okolnosti a síce, že sa k spáchaniu trestného činu priznali a jeho spáchanie úprimne oľutovali (§ 36 písm. l) Trestného zákona) a že napomáhali príslušným orgánom (§ 36 písm. n) Trestného zákona). Naopak obom priťažovalo, že už boli v minulosti odsúdení (§ 37 písmeno m) Trestného zákona), kde prvostupňový súd neprihliadal na odsúdenia uvedené v skutkovej vete výroku o vine, lebo tomu bránila zásada zákazu dvojitého pričítania, avšak prihliadol na iné ich odsúdenia. Pri prevažujúcom pomere poľahčujúcich okolností (2:1) došlo v súlade s ustanovením § 38 odsek 3 Trestného zákona k zníženiu hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu, teda prvostupňový súd v konečnom dôsledku obom obžalovaným ukladal trest odňatia slobody v rozpätí od 6 mesiacov až do 26 mesiacov (tzv. modifikovaná trestná sadzba).

Obom vyššie spomínaným poľahčujúcim okolnostiam prvostupňový súd pripísal nižšiu mieru závažnosti, predovšetkým v kontexte okolností prípadu, kedy obaja obžalovaní boli zasahujúcimi príslušníkmi policajného zboru pristihnutí priamo pri páchaní trestnej činnosti, čo malo významný vplyv na samotný ich postoj k žalovanej trestnej činnosti. Naopak, väčšiu mieru závažnosti prvostupňový súd kládol na príťažujúcu okolnosť, že obaja obžalovaní už boli v minulosti odsúdení. Obaja sa totiž permanentne dopúšťajú majetkovej trestnej činnosti napriek tomu, že za ňu boli opakovane obaja potrestaní nepodmienečnými trestami odňatia slobody, ktoré vykonali, kde majú takpovediac „odsedené“ už celé roky za mrežami. Súdenej trestnej činnosti sa pritom obžalovaný A. dopustil znova len 4 mesiace po svojom ostatnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody a obžalovaný B. dokonca len po mesiaci. Prognóza ich nápravy je z tohto pohľadu nulová. Navyše u oboch obžalovaných ide o tzv. špeciálnych recidivistov, keďže sa opakovane dopúšťajú totožnej trestnej činnosti. Vo všeobecnosti platí, že pri špeciálnych recidivistoch je treba do popredia zvýrazniť represívnu funkciu trestu. Inak povedané, je potrebné im ukladať prísnejšie nepodmienečné tresty odňatia slobody.

Pri určovaní druhu trestu dospel prvostupňový súd k záveru, že je nutné obom obžalovaným opätovne uložiť nepodmienečné tresty odňatia slobody, lebo je evidentne zrejmé, že samotný výkon trestu odňatia slobody už nemá na obžalovaných žiaden prevýchočný vplyv, keďže ich očividne neodrádza od páchania ďalšej trestnej činnosti. Niet dôvodu sa preto domnievať, že by akýkoľvek iný ako nepodmienečný trest odňatia slobody splnil u nich svoj účel z hľadiska individuálnej prevencie.

U obžalovaného B. prvostupňový súd zdôraznil, že sa súdeného činu dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia vo veci Okresného súdu Bratislava 3 sp. zn. 46T/91/2016, preto aplikoval pri ukladaní trestu aj ustanovenie § 49 odsek 2 Trestného zákona, podľa ktorého ak súd odsudzuje

páchateľa za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, nemôže páchatelovi takého činu výkon trestu odňatia slobody opätovne podmiennečne odložiť na skúšobnú dobu (tzv. podmienka na podmienku nie je možná).

Čo sa týka konkrétnych výmer, za stavu veci a zákona zodpovedajúce považoval prvostupňový súd u oboch obžalovaných nepodmiennečne tresty odňatia slobody uložené nad hornú polovicu modifikovanej trestnej sadzby (t. j. nad 16 mesiacov), konkrétne u obžalovaného A. vo výmere 18 mesiacov a u obžalovaného B. vo výmere 22 mesiacov. Obžalovaný B. má vyšší trest preto, lebo to bol jeho nápad ísť kradnúť, navyše bol oproti obžalovanému A. 3 krát viac súdne trestaný a vo výkone trestu odňatia slobody strávil trojnásobne dlhší čas, napriek tomu sa nepoučil.

Oboch obžalovaných prvostupňový súd na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdeného trestného činu boli vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý im bol uložený za úmyselný trestný čin.

Takto uložené tresty považoval prvostupňový súd za dostatočné a spravodlivé, zodpovedajúce potrebe individuálnej prevencie, ktoré zároveň budú dostatočným prostriedkom na dosiahnutie účelu trestu, ako ho má na mysli Trestný zákon. Len takéto tresty obom obžalovaným zabránia na určitý čas páchať majetkovú trestnú činnosť, čím zároveň po uvedení dobru ochránia majetok ostatných spoluobčanov. Zároveň budú mať uložené tresty výrazne odstrašujúci účinok aj na ostatných, čím sa splní aj úloha všeobecnej (generálnej) prevencie trestu.

O škode prvostupňový súd nerozhodoval, nakoľko si v prípravnom konaní poškodení nárok na náhradu škody neuplatnili.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení rozsudku vysporiadal aj s podaním (krátkou cestou na hlavnom pojednávaní) obžalovaného A. zo dňa 11.3.2019, označeným ako „Námietka zaujatosti príkazanie a odňatie veci“, v ktorej uviedol, že namieta zaujatosť asistentky senátu 16T Okresného súdu Piešťany Simony Nitkovej, lebo táto má mať buď príbuzenský alebo partnerský vzťah s jedným z poškodených a kvôli tomuto vzťahu môže vplývať (vplýva) resp. môže vyvíjať (vyvíja) nátlak na zákonného sudcu Mgr. Macháča, aby ten rozhodol v jeho neprospech. Toto sa dozvedel obžalovaný preto, lebo jemu a jeho matke sa zdá celý súdny proces neštandardný, preto jeho matka využila známosti v Piešťanoch a zistila práve vyššie uvedené skutočnosti. Ďalej uviedol, že on sa o týchto skutočnostiach dozvedel 9. marca 2019 z jej telefonátu. Z prezentovaných dôvodov žiadal vec odňať Okresnému súdu Piešťany a prikázať ju Okresnému súdu Bratislava I. Na hlavnom pojednávaní obžalovaný dodal, že netrvá na odňatí a príkazaní veci, trvá však na podanej námietke zaujatosti voči asistentke senátu 16T Okresného súdu Piešťany Simone Nitkovej.

Podanú námietku prvostupňový súd vyhodnotil (podľa obsahu) ako námietku smerujúcu nie voči asistentke senátu, ale primárne voči vec prejednávajúcemu sudcovi Mgr. Macháčovi, lebo práve na tohto sudcu podľa tvrdenia obžalovaného vyvíja resp. môže vyvíjať nátlak asistentka senátu 16T Okresného súdu Piešťany Simona Nitková kvôli (údajnému) pomeru s poškodeným, aby rozhodol v neprospech obžalovaného A..

Námietka obžalovaného A. z 11.3.2019 podľa názoru prvostupňového súdu obsahuje identické dôvody, o ktorých už raz rozhodnuté bolo na podklade námietky spoluobžalovaného B.. Zákonný sudca Mgr. Macháč už 9.1.2019 na hlavnom pojednávaní aj v prítomnosti obžalovaného A. v rámci stručného odôvodnenia uznesenia o svojom nevyvúčení uviedol, že nie je pravdou, že by u neho ktokoľvek intervenoval v neprospech ktoréhokoľvek z obžalovaných. Pokiaľ zákonný sudca uvádzal ktokoľvek, myslí sa tým aj asistentka senátu 16T Okresného súdu Piešťany Simona Nitková (ale napr. aj asistentka iného senátu, iní sudcovia resp. iní zamestnanci tunajšieho či iného súdu, poškodení, ich príbuzní, policajti z Piešťan či z Trnavy, sudcovia z Trnavy atď. atď., proste ktokoľvek).

K vyššie uvedenému prvostupňový súd dodal, že už pri rozhodovaní o skoršom návrhu obžalovaného A. na odňatie a príkazanie veci podľa § 23 Trestného poriadku, o ktorom rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 5. marca 2019, sp. zn. 2Ndt/7/2019, sa zákonný sudca Mgr. Macháč znova vyjadril, že na jeho osobu nikto nevyvíjal nátlak s cieľom rozhodnúť v prospech či neprospech toho či onoho obžalovaného. Najvyšší súd Slovenskej republiky opierajúc sa aj o vyjadrenie zákonného sudcu a ostatných sudcov vec predmetnému súdu neodňal. Naopak konštatoval, že zo strany obžalovaného A. ide o procesnú obštrukciu s cieľom oddialiť meritórne rozhodnutie v tejto väzobnej trestnej veci. Preto namietanie údajného vyvíjania nátlaku na zákonného sudcu Mgr. Macháča, tou alebo onou osobou, navyše ničím nepodložené, je len opakovaním takej námietky, ku ktorej sa zákonný sudca Mgr. Macháč už dva krát vyjadril. Z prezentovaných dôvodov súd o námietke obžalovaného A. nekonal. O tom boli strany na hlavnom pojednávaní vyrozumené.

Ďalším, podporným dôvodom, pre ktorý prvostupňový súd o námietke nekonal bol aj ten, že podľa jeho názoru zo strany obžalovaného A. išlo o tzv. šikanózný návrh (zneužitie procesného práva), ktorého

účelom bolo zmariť hlavné pojednávanie vymyslenou (umelou námietkou) s jasným cieľom oddialiť meritórne rozhodnutie do času, kým mu neuplynie väzba. Nie je možné pripustiť, aby trestné konanie ochromili podania obžalovaných osôb, ktorí zneužívajú svoje procesné práva len na účelové marenie nariadených procesných úkonov. Zneužitie práva nie je možné tolerovať a nepoživa právnu ochranu. Súd je povinný zvoliť taký procesný postup, ktorým zabráni zneužitiu procesných práv niektorou zo strán, ktorý záver vyplývajú aj z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 11/2011, ktorého závery možno aplikovať primerane aj v trestnom konaní.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný P. A., pričom vo svojom vlastnom podaní uviedol, že odôvodnenie dodatočne doplní po doručení rozsudku, pričom do dňa konania verejného zasadnutia odôvodnenie odvolania sám nedoplnil.

Odvolanie obžalovaného P. A. však bolo písomne odôvodnené prostredníctvom jeho obhajkyne JUDr. Aleny Kaplanovej tým, že má za to, že Okresný súd Piešťany nemal konať a vyniesť dňa 11.3.2019 rozsudok, pretože bola vznesená námietka zaujatosti voči asistentke senátu 16T Okresného súdu Piešťany Simone Nitkovej (ďalej len zapisovateľke), ktorá okrem iného vyhotovuje zápisnice a vykonáva administratívne úkony trestného konania v tejto veci, pričom ide o skutočnosť, ktorá ovplyvňuje trestné konanie. Má za to, že ním uplatnená námietka vylučuje zapisovateľku z vykonávania úkonov trestného konania v tejto veci. U zapisovateľky existujú pochybnosti o jej nezaujatosti pre jej pomer k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k prejednávanej veci. O námietke zaujatosti voči zapisovateľke ešte ani raz nebolo rozhodnuté. Dôvodom vylúčenia je čo i len pochybnosť o nezaujatosti. Nezaujatosť sa predpokladá až dovtedy, kým sa nepreukáže opak a spravodlivosť je vykonaná až keď sa aj zdá, že je vykonaná. V konaní boli uvedené skutočnosti, ktoré sú spôsobilé vzbudiť pochybnosti o nezaujatosti zapisovateľky, pričom ide o obavu, ktorá môže byť považovaná za objektívne oprávnenú, preto má za to, že sa mali preveriť tieto skutočnosti, ktoré sú spôsobilé vzbudiť pochybnosti o nezaujatosti zapisovateľky. Obava z absencie nestrannosti zapisovateľky sa zakladá na dostatočne závažných skutočnostiach. Súd ani nezisťoval vyjadrenie zapisovateľky k vznesenej námietke. Má za to, že Okresný súd Piešťany mal postupovať tak, aby zákonným spôsobom došlo k vylúčeniu zapisovateľky z vykonávania úkonov trestného konania v tejto veci. Pretože tak Okresný súd Piešťany nekonal, urobil chybu, ktorá predchádzala napadnutému výroku. Okresný súd Piešťany sa nevysporiadal s okolnosťou významnou pre rozhodnutie a porušil ustanovenia trestného zákona. Zároveň obhajoba uviedla, že uložený trest je neprimeraný. Pri ukladaní trestu sa uplatňujú viaceré zásady, ktoré je potrebné zohľadňovať. Jednou z týchto zásad je aj zásada primeranosti trestu. Trest odňatia slobody na 18 mesiacov nepodmienečne podľa názoru obhajoby nie je adekvátny zistenému skutkovému stavu kvalifikovanému ako prečin, okolnostiam ukladania trestu a nespĺní svoj účel z hľadiska individuálnej prevencie a nápravy páchatel'a. Ako obžalovaný sa priznal a úprimne oľutoval skutok. V prípravnom konaní napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti. Je si vedomý, že za skutok ktorého sa dopustil bude vykonávať trest, ale trest v trvaní 18 mesiacov považuje za trest neprimeraný a pociťuje ho ako nespravodlivý. Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, nemá však postihovať jeho rodinu. Matka obžalovaného potrebuje jeho pomoc, vzhľadom na jej zdravotný stav a úmrtie jeho otca. Neprimeraným trestom, ktorý mu bol uložený, za jeden skutok, má najväčší negatívny dopad pre jeho matku. Vzhľadom k uvedenému obhajoba navrhla, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Piešťany zo dňa 11.03.2019, č. k. 16T /79/2018 v trestnej veci proti obžalovanému P. A. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj obžalovaný L. B., ktoré odôvodnil sám ako i prostredníctvom svojho obhajcu.

Vo vlastnom odôvodnení obžalovaný L. B. uviedol, aj napriek tomu, že na hlavnom pojednávaní realizoval vyhlásenie o vine a že svoj trestný čin oľutoval, bol neprimerane potrestaný za skutok, ktorý mu je kladený za vinu. Poľahčujúce okolnosti prevýšili nad priťažujúcimi okolnosťami a sudca Mgr. Pavol Macháč mu vymeral trest 22 mesiacov, ktorý obžalovaný považuje za neprimeraný a vysoký. Žiadal Krajský súd v Trnave, aby prihliadal na okolnosti, že sa vzdal dokazovania, svoj trestný čin oľutoval a tiež na to, že žiadna škoda nevznikla.“

Odvolanie obžalovaného L. B. bolo písomne odôvodnené aj prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Tomáša Klieštenca tým, že s výškou uloženého trestu nesúhlasí a považuje ho za neprimeraný. Obžalovaný si uvedomil nesprávnosť svojho konania, toto konanie oľutoval a prejavil účinnú snahu po náprave. Má za to, že súd mal pri ukladaní trestu zohľadniť aj pomery páchatel'a, pričom v súčasnej dobe má zabezpečenú prácu, a teda aj trvalý zdroj príjmov, ale najmä sa jeho pomery výrazne zmenili úmrtím

jeho otca, kvôli ktorému je potrebné zabezpečiť starostlivosť o jeho matku, ktorá je odkázaná na jeho pomoc, čo len posilňuje jeho odhodlanie viesť riadny život a postarať sa ňu.

Má za to, že na jeho nápravu na zabezpečenie ochrany spoločnosti a na zabezpečenie individuálnej a generálnej prevencie postačuje aj trest kratšieho trvania. Súd prvého stupňa navyše pri ukladaní trestu odňatia slobody obžalovanému nezohľadnil veľmi dôležitú okolnosť, a to práve jeho vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní, ktoré súd prvého stupňa aj akceptoval. Tým, že pred súdom urobil vyhlásenie o vine, podstatne uľahčil prvostupňovému súdu dokazovanie jeho trestnej činnosti a podľa názoru súdov, tak ako bol už vyslovený vo viacerých rozhodnutiach, je vyhlásenie o vine možné postaviť na úroveň dohody o vine a treste s prokurátorom. Takýto postoj obžalovaného je potrebné potom jednoznačne pri ukladaní trestu zohľadniť.

Taktiež má za to, že trest je neprimerane prísny s ohľadom na už vykonanú väzbu. V súčasnej dobe obžalovaný vykonal už takmer 12 mesiacov väzby, pričom táto väzba sa započítava do trestu. Má za to, že už vykonaná väzba ako súčasť budúceho trestu je pre jeho nápravu postačujúca, dĺžka väzby je postačujúca na zabezpečenie jeho prevýchovy a nápravy a po prepustení na slobodu povedie riadny život.

Taktiež je nutné uviesť, že v predmetnej trestnej veci sa jedná o pokračovací prečin krádeže spáchaný formou spolupáchateľstva pričom obaja páchatelia - obžalovaní sa na spáchaní podieľali v rovnakom rozsahu, obaja mali rovnaký počet poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, obaja boli viackrát súdne trestaní, obaja uskutočnili vyhlásenie o vine, teda pri určovaní trestu súd vychádzal z rovnakých okolností a napriek tomu, obžalovaný P. A. bol odsúdený na výkon trestu odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov a obžalovaný L. B. bol odsúdený na výkon trestu odňatia slobody vo výmere 22 mesiacov. Má za to, že nakoľko sa jednalo o totožné okolnosti, nemôže súd dospieť k dvom rôznym rozhodnutiam a za rovnakých okolností určiť dva rôzne tresty. Je nevyhnutné, aby mal súd rovnaký prístup ku všetkým páchatelom.

Ďalej súd v rámci vyhlásenia rozsudku na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11.03.2019 vyhlásil, že obžalovaný L. B. sa odsudzuje podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona za použitia § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3, § 49 ods. 2 Trestného zákona. Ustanovenie § 49 Trestného zákona je s názvom podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody, pričom obžalovanému nie je jasné, prečo bolo uvedené ustanovenie zákona súčasťou výroku o treste obžalovaného, akým spôsobom použitie uvedeného zákonného ustanovenia malo vplyv na výšku trestu. Takýto výrok považuje za zmatečný a nepreskúmateľný.

Na základe vyššie uvedeného vzhľadom na okolnosti prípadu a vzhľadom na pomery obžalovaného má za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania ukladaný na dolnej hranici trestnej sadzby ustanoveného týmto zákonom. Nakoľko nové rozhodnutie je možné urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený, navrhol, aby odvolací súd po preskúmaní veci podľa § 321 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a podľa § 322 Trestného poriadku rozhodol sám rozsudkom vo veci a uložil mu trest na najnižšej možnej hranici.

Obžalovaný B. doplnil svoje odvolanie aj podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 17.10.2019, v ktorom okrem už skôr uvedeného v predchádzajúcich podaniach uviedol, že žiada, aby mu bol uložený súhrnný trest vo vzťahu k Trestnému rozkazu Okresného súdu Trnava sp. zn. OT/242/2019 zo dňa 20.9.2019, právoplatného dňa 20.9.2019 a aby mu bola do výkonu trestu započítaná väzba v trvaní 6 mesiacov vykonaná 10.4.2006 do 10.10.2006.

Prokurátor sa vo vzťahu k obom obžalovaným vzdal práva na podanie odvolania voči všetkým výrokom rozsudku a k odvolaniam obžalovaných sa nevyjadril.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 (podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné) alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 (súd rozhodol v nezákonnom zložení, obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky), preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným vo vyššie citovanom ustanovení Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podali procesné strany na to oprávnené, pričom tak urobili v lehote ustanovenej v zákone.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 22.10.2019, na ktoré sa dostavil zástupca krajskej prokuratúry, obaja obžalovaní ako aj ich obhajcovia.

Zástupca krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí uviedol, že napadnutý rozsudok aj vo výroku o treste považuje za zákonný a správny, rovnako tak dokazovanie, ktoré vykonal prvostupňový súd, považuje za zákonné, nedošlo k žiadnym pochybeniam zo strany okresného súdu, okresný súd sa vysporiadal so všetkými dôležitými skutočnosťami dôležitými pre rozhodnutie, vysporiadal sa aj s námietkou zaujatosti v odôvodnení svojho rozhodnutia, s ktorým odôvodnením sa v plnom rozsahu stotožňuje, preto navrhol odvolanie oboch obžalovaných ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Obhajkyňa obžalovaného P. A. na verejnom zasadnutí uviedol, že navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. V ostatnom sa pridržiaval všetkých prednesov, ktoré sú založené v spise.

Obhajkyňa obžalovaného L. B. na verejnom zasadnutí uviedol, že sa pridržiava všetkých podaní, ktoré sú založené v spise, ako aj podania obžalovaného B.. Trest považuje za neprímerane prísny, navrhol mu uložiť trest miernejší, zároveň žiadal odvolací súd, aby sa vysporiadal, či obžalovanému nie je možné uložiť trest súhrnný vo vzťahu k odsúdeniu Okresným súdom Trnava sp. zn. OT/242/2019.

Obžalovaný P. A. na verejnom zasadnutí uviedol, že nesúhlasí s tým, čo povedala jeho obhajkyňa, pretože žiada, aby mu odvolací súd uložil trest miernejší a nie, aby vec bola vrátená okresnému súdu.

Obžalovaný L. B. na verejnom zasadnutí uviedol, že sa pridržiavam toho, čo povedala jeho obhajkyňa, žiada o miernejší trest, rovnako žiada, aby súd preveril, či mu nie je možné uložiť trest súhrnný a zopakoval, že spáchanie trestného činu ľutuje.

Pri plnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že okresný súd, po obdržaní obžaloby vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne a v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 odsek 12 Trestného poriadku a následne sa dopracoval k správnejmu rozhodnutiu čo do (napadnutého) výroku o treste.

Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku správne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, preto proti nemu nemá podstatné výhrady a odôvodnenie napadnutého rozsudku si v podstatných častiach osvojuje.

Vo vzťahu k obžalovanému P. A. správne ustálil poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona i priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona a zákonným postupom, zrejmým aj z ustanovenia § 38 ods. 2, ods. 3 a dôvodne uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody v zákonom stanovenej trestnej sadzbe vo výmere osemnásť mesiacov (pri možnosti ukladania sankcie v podobe trestu odňatia slobody v rozpätí od 6 mesiacov do 26 mesiacov vzhľadom na zohľadnenie prevažujúceho pomeru poľahčujúcich okolností, kedy bola znížená horná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby (§ 212 ods. 3 Trestného zákona) o jednu tretinu).

Súd prvého stupňa dôsledne vyhodnotil osobu obžalovaného P. A. ako osobu, ktorá sa v minulosti liečila zo závislosti na automatoch a pervitíne. Obžalovaný bol doposiaľ šesťkrát súdne trestaný za tzv. majetkovú trestnú činnosť a deväťkrát bol priestupkovo postihnutý, z toho 6 krát za priestupky proti majetku.

Miernejšia sankcia tak v danom prípade zo zákona neprichádzala do úvahy. V danom prípade existovali 2 poľahčujúce okolnosti a 1 priťažujúca okolnosť, teda prevažoval pomer poľahčujúcich okolností (2:1), aby sa mohla znížiť horná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona.

Odvolací súd súhlasí s názorom prvostupňového súdu, že u obžalovaného P. A., ktorý sa opakovane dopúšťal majetkovej trestnej činnosti je prognóza jeho nápravy a výchovy k vedeniu riadneho života takmer nulová. Krajský súd poukazuje na skutočnosť, že obžalovaný sa trestnej činnosti dopustil len 4 mesiace po svojom poslednom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. V jeho osobe sa tak jedná o špeciálneho recidivistu, ktorý sa opätovne dopúšťa úmyselnej trestnej činnosti. Z tohto dôvodu bolo potrebné tomuto obžalovanému uložiť trest odňatia slobody v hornej polovici modifikovanej zákonom stanovenej trestnej sadzby. Predchádzajúce tresty, ani ich výkony, totiž nemali na obžalovaného požadovaný výchovný účinok.

Prísnejšiu sankciu odvolací súd obžalovanému (ako špeciálnemu recidivistovi úmyselnej trestnej činnosti majetkového charakteru) uložiť nemohol z dôvodu nedostatku odvolania prokurátora, ktoré by bolo podané v jeho neprospech.

Uložený trest napriek tomu vo svojej podstate obsahuje požadovaný prvok represie (zabránenie obžalovanému v páchaní ďalšej trestnej činnosti), prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) ako aj prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti) v zmysle § 34 Trestného zákona.

K námietke zaujatosti sa veľmi podrobne vyjadril prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa s týmto odôvodnením plne stotožňuje. Ide o opakované podávanie námietok oboch obžalovaných s identickými dôvodmi, o ktorých sa už predtým rozhodlo a zo strany obžalovaných sa jednalo o účelové konanie, produkované s jediným cieľom, ktorým je oddialenie meritórneho rozhodnutia vo veci.

K argumentu obžalovaného týkajúcej sa vznesenej námietky zaujatosti voči asistentke senátu Okresného súdu Piešťany Simone Nitkovej prvostupňový súd správne vyhodnotil, že námietka smeruje nie voči asistentke senátu, ale primárne voči vec prejednávajúcemu sudcovi Mgr. Pavlovi Macháčovi, lebo práve na tohto sudcu podľa tvrdenia obžalovaného vyvíja resp. môže vyvíjať nátlak asistentka senátu 16T Okresného súdu Piešťany Simona Nitková kvôli (údajnému) pomeru s poškodeným, tak aby rozhodol v neprospech obžalovaného A..

Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku, o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 5 alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.

Odvolací súd konštatuje, že o nevyhlásení sudcu Mgr. Pavla Macháča už bolo rozhodnuté na základe vznesenej námietky zo strany obžalovaného L. B., a to uznesením Okresného súdu Piešťany zo dňa 09.1.2019, č. k. 16T/79/2018 - 640 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 24.1.2019, č. k. 3Tos/18/2019 - 681, pričom išlo o rovnaké dôvody ako uvádza vo vznesenej námietke obžalovaný P. A.. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 5.3.2019 sp. zn. 2Ndt/7/2019 bolo rozhodnuté, že trestná vec proti obžalovanému P. A. a spol. vedená na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 16T/79/2018 sa Okresnému súdu Piešťany neodníma. Z tohto dôvodu nebolo potrebné vydávať žiadne osobitné rozhodnutie.

Krajský súd v Trnave rovnako zastáva právny názor, že išlo o celkom nepodložené a všeobecné tvrdenie obžalovaného P. A., že by mala u sudcu Mgr. Pavla Macháča intervenovať asistentka Simona Nitková v neprospech ktoréhokoľvek z obžalovaných, pričom išlo o konštatovanie obžalovaného, ktoré nebolo podložené žiadnym dôkazom. Z pohľadu procesne konajúceho senátu Krajského súdu v Trnave sa, zo strany tohto obžalovaného, jedná o hypotetické a zavádzajúce tvrdenia, majúce jasné znaky obštrukčného konania.

Za zákonný a správny považuje odvolací súd aj ten výrok napadnutého rozsudku, ktorým bol obžalovaný P. A. podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do stredného stupňa stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdeného trestného činu už bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Ani vo vzťahu k obžalovanému L. B. miernejšia sankcia zo zákona neprichádzala do úvahy. K námietke obsiahnutej v odvolaní L. B., že súd nezohľadnil pri ukladaní trestu odňatia slobody jeho vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní, krajský súd konštatuje, že súd prvého stupňa dostatočne zohľadnil vyhlásenie obžalovaného L. B. o vine (uznaní viny), čím sa zo zákona (§ 38 ods. 3 Trestného zákona) znížila horná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby z troch rokov na 26 mesiacov. Prevažná poľahčujúcich okolností bola tak súdom prvého stupňa zohľadnená. V zhode s postupom a závermi okresného súdu aj odvolací súd uvádza, že pomer týchto poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je verifikovaný v súlade s dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní a tieto závery si v rozsahu dôvodov okresného súdu plne osvojuje.

V postupe svojho konania prvostupňový súd vecne správne nekonštatoval ani prítomnosť žiadnych mimoriadnych okolností prípadu podľa § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, ktoré by mohli viesť k dôvodnosti uložiť obžalovanému L. B. trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby a postaviť tak vyhlásenie obžalovaného L. B. na úroveň dohody o vine a treste s prokurátorom ako to prezentuje obžalovaný.

Navyše odvolací súd poukazuje rovnako ako súd prvého stupňa na tú skutočnosť, že obžalovaní sa k priznaniu rozhodli aj pod vplyvom tej skutočnosti, že obaja boli zasahujúcimi príslušníkmi policajného zboru pristihnutí priamo pri páchaní trestnej činnosti, čo logicky muselo mať významný vplyv na

samotný ich postoj k obžalovanej trestnej činnosti. Z tohto dôvodu prvostupňový súd správne posúdil ich vyhlásenie o vine len ako poľahčujúcu okolnosť.

Ani vo vzťahu k tomuto obžalovanému nie sú splnené žiadne zákonom striktné a jasne formulované podmienky pre aplikovanie ustanovenia § 39 Trestného zákona pojednávajúce o mimoriadnom znížení trestu.

K odvolacej námietke obžalovaného L. B. v tom zmysle, že už vykonaná väzba (ako súčasť budúceho trestu) je na jeho nápravu postačujúca (pričom súdom prvého stupňa uložený trest je neprimerane prísny), krajský súd v zhode s okresným súdom uzavrel, že táto je nedôvodná. Obžalovaný sa úmyselného trestného činu dopustil v skúšobnej dobe predchádzajúceho podmieneného odsúdenia v trestnej veci Okresného súdu Bratislava 3 sp. zn. 46T/91/2016, do vyhlásenia prvostupňového rozhodnutia bol pätnásťkrát súdne trestaný prevažne za majetkovú trestnú činnosť, ale bol odsúdený aj za drogovú a násilnú majetkovú trestnú činnosť (lúpež). Priestupkovo bol postihnutý trikrát, z toho dvakrát za priestupky na úseku cestnej premávky a raz za priestupok proti majetku. Z týchto dôvodov možno predpokladať prognózu jeho nápravy taktiež za takmer nulovú. Aj v jeho osobe ide o špeciálneho recidivistu, ktorý sa opakovane dopúšťa úmyselnej trestnej činnosti, opakovane bol vo výkone trestu odňatia slobody a nemalo to na neho žiadny výchovný vplyv. Z týchto dôvodov bolo potrebné uložiť mu trest odňatia slobody v hornej polovici modifikovanej trestnej sadzby.

V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že obžalovaný B. pokračoval v páchaní trestnej činnosti ešte aj po vyhlásení prvostupňového rozhodnutia v prejednávanej trestnej veci - poukazujúc aj na Trestný rozkaz Okresného súdu Trnava sp. zn. 0T/242/2019 zo dňa 20.9.2019, právoplatný dňa 20.9.2019, vo vzťahu ku ktorému obžalovaný B. v doplnení odvolania navrhoval uložiť súhrnný trest. Keďže však skutok v uvedenom konaní bol spáchaný dňa 17.9.2019, teda po vyhlásení prvostupňového rozhodnutia v prejednávanej trestnej veci (dňa 11.3.2019), nie sú skutky spáchané v prejednávanej trestnej veci a v trestnej veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 0T/242/2019 v súbehu a preto nie je možné ukladať voči Trestnému rozkazu Okresného súdu Trnava sp. zn. 0T/242/2019 zo dňa 20.9.2019 súhrnný trest.

Obžalovaný L. B. bol správne sankcionovaný prísnejším trestom odňatia slobody ako obžalovaný P. A. z toho logického dôvodu, že ísť kraďnúť a dopustiť sa protiprávneho konania bolo jeho nápadom a teda trestnú činnosť inicioval on.

Ustanovenie § 49 Trestného zákona (s názvom podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody) bolo (mohlo a rovnako aj nemuselo byť) súčasťou výroku o treste obžalovaného L. B. z dôvodu, že okresný súd zdôraznil fakt, že páchatel sa dopustil trestného činu v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia vo veci Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/91/2016 (pretože ak súd odsudzuje páchatel'a za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, podľa naposledy citovaného ustanovenia Trestného zákona nemôže páchatel'ovi takého činu výkon trestu odňatia slobody opätovne podmienenčne odložiť na skúšobnú dobu), pričom aplikáciu tohto zákonného ustanovenia aj sám prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne ozrejmil.

Z odpisu registra trestov je preukázané, že obžalovaný L. B. sa majetkovej trestnej činnosti dopustil opakovane, napriek tomu, že bol za ňu viackrát odsúdený, a to aj na nepodmienené tresty odňatia slobody, ktoré vykonal. Uloženie kratšieho trestu odňatia slobody by nespĺnilo účel z hľadiska individuálnej prevencie, a to práve s ohľadom na kriminálnu minulosť obžalovaného a na spoločenskú nebezpečnosť ním spáchaného trestného činu.

Prísnejšiu sankciu odvolací súd ani obžalovanému L. B. uložiť nemohol z dôvodu nedostatku odvolania prokurátora, ktoré by bolo podané v jeho neprospech.

Uložený trest tomuto obžalovanému však rovnako obsahuje vyžadované prvky represie ako i individuálnej a generálnej prevencie v zmysle § 34 Trestného zákona.

Správny je i ten výrok napadnutého rozsudku, ktorým bol obžalovaný L. B. podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do stredného stupňa stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Pre úplnosť, odvolací súd k žiadosti obžalovaného B., aby mu bola do výkonu trestu započítaná väzba v trvaní 6 mesiacov vykonaná od 10.4.2006 do 10.10.2006, uvádza, že započítanie väzby do výkonu trestu vykoná prvostupňový súd samostatným rozhodnutím, avšak v zmysle ustanovenia § 45 Trestného zákona iba tej väzby, ktorú obžalovaný vykonal v tomto trestnom konaní.

Nezistiac preto žiadne podmienky na zmenu napadnutého prvostupňového rozsudku senát Krajského súdu v Trnave odvolania obžalovaných P. A. a L. B. ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.